

ת"פ 2369/03/14 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד א א י

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 2369-03-14 מדינת ישראל נ' י
לפני כבוד השופט אביב שרון

מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין

נ ג ד

א א י הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד ארז נגה

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. ביום 2.3.14 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו שתי עבירות **איומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, שביצע לכאורה כלפי בת זוגו לשעבר.

על פי החלק הכללי, הנאשם ו ב (להלן - **המתלוננת**) הם בני זוג פרודים מזה 4 שנים ולהם 2 ילדים משותפים. במועד הרלוונטי השתמשה המתלוננת ברכב אשר בבעלות אחותה, מ ב (להלן - **הרכב**).

על פי **האישום הראשון**, ביום 2.8.13 בין השעות 16:00 ל-05:30, בחניית הבנין של בית המתלוננת שברחוב בכפר-סבא, נגרם תקר לצמיג הימני הקדמי של הרכב בכך שהצמיג נחתך. ביום 30.7.13 בשעה שאינה ידועה למאשימה התקשר הנאשם למתלוננת ואיים עליה בכך שאמר לה **שיפנצ'ר לה את הרכב ושזה יגרום לרכב להתהפך**. כמו כן אמר לה **"חכי חכי אני אהפוך לך את הרכב"**.

על פי **האישום השני**, כשבוע לפני 30.7.13 בביתה של המתלוננת, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה **"אני אהפוך אותך עם הרכב, את יודעת מה, אני לא אעשה את זה אני אשלח מישהו שיעשה את זה... אני לא אהרוג אותך אבל מישהו אחר יעשה את זה, אני לא אעשה את זה ביד שלי"**.

2. ביום 2.9.14 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום והתיק נקבע לשמיעת ראיות לפני כב' הש' נאווה בכור ליום

12.1.15.

השתלשלות העניינים מאז המענה

3. הנאשם לא התייצב לדיון ההוכחות ובית המשפט (כב' הש' בכור) נעתר לבאת-כוחו דאז, עו"ד אדנקו סבחת-חיימוביץ', ודחה את הדיון ליום 12.2.15 לתזכורת במעמד הצדדים וכן ליום 2.6.15 לשמיעת ראיות. כמו כן, הוצא כנגד הנאשם צו הבאה ללא אפשרות שחרור. בישיבת התזכורת הודיעה המאשימה כי היא מתקשה באיתור הנאשם ועל כן חודש צו ההבאה בעניינו. ביום 5.5.15 הוגשה בקשת דחייה מטעם המאשימה במסגרתה צוין כי עדיין לא עלה בידי ב"כ הנאשם ליצור עימו קשר. הדיון נדחה לשמיעת ראיות ליום 28.10.15.

ביום 28.10.15 לא התייצב הנאשם לדיון ההוכחות ובית המשפט (כב' הש' בכור) החליט לשמוע את שתי עדות התביעה שהתייצבו - המתלוננת ואחותה - בהיעדרו, זאת חרף בקשת סניגוריתו דאז לשחרר אותה ואת הסניגוריה הציבורית מהמשך ייצוג הנאשם נוכח היעדר קשר עמו וחוסר ידיעה בענין עמדתו לגבי חומר הראיות בתיק. כאמור, באותה ישיבה נשמעו המתלוננת ואחותה, ובאת-כוחו של הנאשם נמנעה מלחקור את העדות בחקירה נגדית, חרף העובדה שבית המשפט הסביר לה המשמעות המשפטית של הימנעות כאמור.

הדיון נדחה לתזכורת לבחינת התקדמות הליכי איתור הנאשם (ליום 16.12.15) ולהמשך שמיעת ראיות (ליום 26.1.16). ביום 16.12.15, ומשלא אותר הנאשם, הותלו ההליכים נגדו.

ביום 8.3.16 נעצר הנאשם והובא לפני בית המשפט, שם שוחרר בתנאי הפקדה כספית והתחייבות עצמית (ראה החלטה משלימה מיום 9.3.16). ההליכים כנגדו חודשו ולדיון שנקבע בעניינו ליום 30.3.16 לא התייצב הנאשם, אך לא היתה אינדיקציה לכך שהודע לו מועד הדיון. הדיון נדחה לתזכורת ליום 20.4.16. בדיון זה הודיעה המאשימה כי לא הצליחה לאתר את הנאשם וביקשה דחייה לצורך איתור וזימון במסירה אישית. הדיון נדחה לתזכורת ליום 10.5.16 ולשמיעת ראיות ליום 6.9.16. לדיון תזכורת נדחה שהתקיים ביום 14.6.16 התייצב הנאשם, מסר כתובת מגורים ומספר טלפון נייד, והתחייב להתייצב לדיון ההוכחות.

בין לבין, ביום 6.7.16, עקב מעברה הצפוי של כב' הש' בכור לכהן בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, החליטה סגנית הנשיאה, כב' הש' קרלינסקי, כי התיק ימשיך להישמע לפניי.

ביום 6.9.16 הובא התיק לפניי וקבעתי שהיות ונשמעו שתי עדות תביעה לפני כב' הש' בכור (אחת מהן מהותית) לא אוכל להמשיך ולשמוע את הראיות בתיק. הצדדים הופנו להמשך דיון, באותו היום, לפני כב' הש' בכור. במסגרת הדיון לפני, נדרשה כב' הש' בכור לעמדת הצדדים באשר לאפשרות המשך שמיעת הראיות בפני מותב אחר - והם נתנו הסכמתם לכך (עמ' 28 לפר'). נוכח החלטה זו הועבר התיק אליי, וקבעתי את הדיון להמשך שמיעת ראיות לפניי ליום 13.11.16.

ביום 10.10.16, עקב מינויה של עו"ד אדנקו סבחת-חיימוביץ' לשיפוט, הועבר הייצוג בתיק לסניגור אחר מטעם הסניגוריה הציבורית, עו"ד ארז נגה.

4. ביום 2.11.16 התקיים דיון לפני בבקשת ב"כ הנאשם לקבלת חומרי חקירה - תרשומות שערכו עובדות סוציאליות לגבי שיחות עם המתלוננת, בזמן אמת, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום - ונעתרתי לבקשה (עמ' 4-6 לפר'). בהמשך, ביקש ב"כ הנאשם להשיב את העדות שהעידו - המתלוננת ואחותה - אל דוכן העדים על מנת שיתאפשר לו לחקור אותן בחקירה נגדית. בהחלטתי, קבעתי כי לו העדות היו נשמעות לפני מלכתחילה, הרי שהיה מקום לדחות בקשת הסניגור, זאת נוכח אי התייצבות הנאשם לדיון ההוכחות, למרות שהוזהר, ונוכח הימנעותה של באת כוחו דאז של הנאשם לחקור את העדות בחקירה נגדית. ואולם, נוכח העובדה שלא שמעתי את העדות ולא התרשמתי מהן, הוריתי על זימון מחדש לעדות לפני, יחד עם יתר עדי התביעה.

5. חקירתה הנגדית של המתלוננת נשמעה ביום 13.12.16. כמו כן, נשמעו מטעם התביעה עו"ס מלי קליין, מנהלת מרכז לטיפול באלימות במשפחה בכפר-סבא; וגב' אילת רודריגז, מנהלת מחלקת הרווחה בכפר-סבא ומי ששימשה כעו"ס של המתלוננת. עוד נשמע רס"מ דודי לוי, האחראי על החקירה בתיק. ביום 1.6.17 נשמעה חקירתה הנגדית של אחות המתלוננת (אשר לא התייצבה לדיון הקודם בשל לידה). כמו כן, נשמעו עדות הנאשם וסיכומים בעל פה.

6. עד כאן השתלשלות העניינים הלא-שגרתית בתיק, ועתה הגיעה עת הכרעת הדין.

תמצית ראיות התביעה

המתלוננת

7. המתלוננת העידה כי הכירה את הנאשם בשנת 2002 והיתה בת זוגו. בשנת 2005 נולדה בתם הגדולה ולאחר מכן, בשנת 2007 נולד בנם הצעיר. למתלוננת שני ילדים נוספים מזוגיות קודמת. לדבריה, לאחר לידת בתה, "**התחיל כל מיני בעיות של קללות עם הילדים שלי... התחיל לקלל, התחיל להגיד לי לא לצאת, לא לעבוד, והתחיל אלימות, וקללות ופיזיות... פעם בשנה נכנס, שולח אנשים, חוזר, ואלימות, עוד פעם אלימות, גם הרווחה יודעת שאני סובלת**" (עמ' 9).

באשר לתלונה מושא כתב האישום, סיפרה המתלוננת שבשנת 2013 הגיע הנאשם לבית, לאחר 4 שנים שלא היה, וטען שהוא מתגרר באילת ומתגעגע לבת הגדולה, על כן הגיע לראותה. הנאשם הגיע לביקור ללא תיאום מראש עם הרווחה. משנפגש עם הילדה אמר לה ש"אמא לא רוצה להכניס אותי הביתה ואני גר ברחוב", אז בתה החלה לבכות וביקשה שייכנס לבית והנאשם שהה בבית המתלוננת. לאחר כשבוע, שוב הגיע הנאשם לבית אך המתלוננת אמרה לו שאינה מסכימה שישאר בבית. בתגובה אמר לה הנאשם "**יש לך מישו אחר ואת לא רוצה אותי ואני גר ברחוב...** **אני נשאר פה בכפר-סבא**" (עמ' 9).

באחד מימי השישי היתה אמורה המתלוננת ללכת לאזכרה של סבתה והנאשם אמר לה "או שאת נשאר או שאני בא איתכם". המתלוננת השיבה לו שלא יתכן שהוא צץ לאחר 4 שנים ושאישי ממשפחתה לא רוצה לראות אותו והיא אינה מעוניינת לקחת אותו עמה. אחות המתלוננת, אשר אף היא שהתה בבית, תהתה מדוע הגיע הנאשם לבית לאחר זמן רב (עמ' 9).

לדברי המתלוננת, במוצאי שבת, החל הנאשם להתקשר אליה אך היא לא ענתה לו. מאז ועד ליום שלישי "התחיל לקלל, להתקשר, לקלל ולהתקשר, וכשאת עונה לו הוא מקלל, כשאת לא עונה לו הוא מתקשר, 24 שעות, ואז החלפתי טלפון... ככה חשבתי שהוא יעזוב אותי, אז במוצ"ש הוא בא ופינצ'ר לי את הגלגל של הרכב, לא ראיתי, אבל לפני זה הוא קילל אותי, כאילו זה עבר, אבל לפני זה היה קללות בטלפון, הוא אמר לי הרכב הזה חשבתי שזה בשביל הילדים שלי, אבל את מסתובבת עם זה, חכי חכי אני אהפוך אותך עם הרכב" (עמ' 9). הנאשם קילל את המתלוננת "כוס אמא שלך" ומהשיבה לו המתלוננת כי אמה נפטרה, אמר לה "אני אעשה אותך כמו אמא שלך" (עמ' 10). לאחר שניתקה לו המתלוננת את השיחה, החל הנאשם להתקשר מחסוי, לקלל ולנתק. במוצאי שבת שמעה המתלוננת רעש מבחוץ, ומשיצאה לברר ראתה את גלגל רכבה מנוקב. מהפנצ'ריה אמרו לה שהתקשר נגרם מסכין יפני ולא ממסמר (עמ' 10) (ת/1, קבלה מאת צמגי שמשון כחלון בע"מ, מיום 12.8.13 שעה 11:02, על סך 300 ₪, בגין "צמיג חדש"; "הצמיד ניזוק עקב דקירה").

לדברי המתלוננת, כשבוע לפני הנסיעה לאזכרה, בביתה, אמר לה הנאשם "אני לא אהרוג אותך, אני אשלח מישהו אחר להרוג אותך" (עמ' 11). המתלוננת נשאלה מדוע בהודעתה הראשונה במשטרה לא סיפרה אודות איום זה, והשיבה שביום הגשת התלונה נאלצה להמתין לחוקר במשך כ-4 שעות ולאחר מכן היתה אמורה לקחת את בנה. כמו כן, סיפרה שלאחר הגשת התלונה נפגשה עם גורמי הרווחה, סיפרה להם את שארע, כך שגירסתה בפני גורמי הרווחה מלאה ומפורטת יותר (עמ' 11).

8. **בחקירה הנגדית** השיבה המתלוננת שנגבו ממנה 5 הודעות במשטרה. הנאשם נהג להתקשר לטלפון הנייד שלה ולאחר שהחליפה טלפון נייד החל להתקשר לטלפון בביתה. לפעמים התקשר מטלפון מזוהה וכשלא ענתה התקשר מחסוי. המשטרה לא ביקשה להוציא מידע מהטלפונים של המתלוננת (עמ' 39). לדברי המתלוננת, במהלך גביית הודעתה, ביקש ממנה החוקר לרשום על דף את פירוט השיחות שקיבלה מהנאשם והיא עשתה כן תוך עיון בטלפון הנייד שלה (עמ' 40).

[ראה בענין זה מזכר נ/1 מיום 4.8.13, "זכ"ד פירוט שיחות טלפון מתלוננת", ממנו עולה כי ביום 22.7.13 בוצעו, לכאורה, 42 שיחות בין השעות 19:53 ל-22:22; וביום 23.7.13 בוצעו, לכאורה, 23 שיחות בין השעות 06:50 ל-07:23; ראה גם נ/2 - צו לקבלת נתוני תקשורת לגבי הטלפון הנייד של המתלוננת (לא בוצע); צו לקבלת נתוני תקשורת לגבי הטלפון הנייד שעל פי החשד שייך לנאשם (אף הוא לא בוצע, אך לצו צורפה תכתובת משטרתית, לפיה "מספר הטלפון שמסרה המתלוננת ששייך לחשוד מדובר בטוקמן. עפ"י בדיקה במערכת מצפן אין מס' טלפון עפ"י בדיקת ת.ז. של החשוד"; עוד ראה נ/3 - צו לקבלת נתוני תקשורת לטלפון הקווי (כנראה של המתלוננת) (לא בוצע); ונ/4 - תרשומת משטרתית לפיה במערכת המצפן לא נמצאו מספרי טלפון על שם הנאשם והטלפון שממנו לטענת המתלוננת התקשר אליה הנאשם הוא "פריפיד"].

לדברי המתלוננת הנאשם התקשר אליה ממספר מזוהה כ-40 פעם. במזכר נ/1 רשמה רק את השיחות מהמספר החסוי (עמ' 40-41).

המתלוננת שבה והעידה שלא סיפרה בהודעתה במשטרה על האיום מושא האישום השני היות והמתנה בתחנה כ-4 שעות ורק לאחר שדיברה עם "המנהל" ניאותו לקבל אותה לגביית עדות. בהיותה מגדלת 4 ילדים לבדה, מיהרה לקחת את בנה ועל כן היתה "לחוצה" (עמ' 41). לדברי המתלוננת גם בהודעה השניה, שנגבתה ממנה 8 ימים לאחר מכן, לא סיפרה על האיום מושא האישום השני מאותה סיבה ומהסיבה שכל רצונה היה שהמשטרה תחקור את הנאשם ותדבר

איתו היות והמשיך להציק לה בטלפון (עמ' 41). עוד הוסיפה המתלוננת כי במסגרת ההודעה השניה ביקשה ממנה המשטרה להגיע ולהגיש את הקבלה המעידה על תיקון התקר בגלגל. היא לא סיפרה את כל הסיפור כי היתה במצב קשה, "על הפנים", מטופלת ברווחה (עמ' 42). לשאלת הסניגור מדוע רק בהודעה מיום 7.11.13 - כ-3 חודשים לאחר ההודעה הראשונה - הזכירה את האיומים מושא האישום השני, השיבה המתלוננת "האיומים לא אמרתי בגלל שהוא פינצ'ר לי את הרכב לא רציתי להגיד, רציתי שיתרחק ממני, לא רוצה לשמוע ממנו, זה היה מעל הראש שלי והקול שלי אז התחלתי לדבר את האמת, ראיתי שאף אחד לא מגן עליי רק אלוהים והילדים שלי, זהו" (עמ' 42). משהופנתה המתלוננת לסיבה להפניית האיומים מצדו של הנאשם כלפיה, כפי שסיפרה בהודעתה מיום 7.11.13 - רצונו של הנאשם לקבל חצי מהמזונות - השיבה **"נכון... זה גם הסיבה, וזה גם למה יש לי רכב"** (עמ' 43). עינו של הנאשם היתה צרה במתלוננת בשל העובדה שקיבלה רכב מאחותה, **"הנאשם שמע, ובא וראה שיש לי אוטו, אמר את נהנית, את עושה חיים, יש לך בית, אז התחיל ככה, ואז אמר לי חצי מהמזונות תשלמי לי לביטוח לאומי ואני אגור ואני אהיה איתך, אמרתי לו לא"** (עמ' 43).

המתלוננת הכחישה כי ביקשה את הרכב כדי "להיות יותר נידת ולהתרחק מהנאשם", זאת חרף העובדה שהדבר עלה בתרשומת העובדת הסוציאלית. (עמ' 43).

9. המתלוננת הכחישה כי סיפרה על הארועים עם הנאשם לאנשים אחרים פרט לרווחה ולאחותה. משהופנתה להודעתה מיום 7.11.13 שם אמרה "יש לי חברה ודודה שאני מספרת לה" ולהערת החוקר לפיה המתלוננת מסרבת למסור פרטי החברה והדודה - השיבה **"אני ביקשתי שלא יכתבו בענין דודתי ואחותי כדי לא לערב אותן בזה"** (עמ' 44). המתלוננת העידה שאף לא סיפרה למשטרה על אחותה, אך זו הגיעה אליה בשל העובדה שהרכב רשום על שמה.

המתלוננת הופנתה לעובדה שאחותה, בהודעתה, סיפרה שהשכן ראה את הנאשם בקירבת רכבה במועד הרלוונטי והשיבה כי מההתחלה ידעה שהשכן (איציק אלון) ראה את הנאשם ואף סיפרה לאחותה, **"אבל לא רציתי לערב את השכן, השכן לא מדבר איתי בגלל שאחותי אמרה שאני מסרתי את השם של השכן שראה את הנאשם... כל פעם אני אומרת אני לא רוצה לערב אף אחד"** (עמ' 44). לדבריה, ידעה שבמקום מוצבת מצלמת אבטחה ולכן, שאלה את השכן על כך. משביקש לברר מדוע היא שואלת על מצלמת האבטחה, סיפרה לו על הענין עם הנאשם וזה אמר לה שראה אותו בקרבת הבית לא מזמן. ענין זה סיפרה לאחותה וזו העבירה המידע למשטרה. לדברי המתלוננת, המצלמה הממוקמת בחניון הבית לא מופנית כלפי רכבה, ועל כן, לא דיברה על כך בהודעתה במשטרה (עמ' 45).

משהופנתה המתלוננת למזכר שיחה עם השכן (איציק אלון) לפיו אמר שהוא "לא יודע במה מדובר, לא זוכר את המקרה, אין לו קשר למשפחה והוא לא מעוניין להתערב ולמסור עדות", השיבה המתלוננת - **"נכון, כי הוא לא רוצה להתערב"** (עמ' 45).

המתלוננת נשאלה אם אחותה ראתה את הנאשם בבית המתלוננת בחודשים יולי-אוגוסט 2013 המועד הרלוונטי לכתב האישום והשיבה שכן. משהופנתה להודעת האחות שם מסרה שכאשר הנאשם היה בבית האחות לא היתה בבית, השיבה **"אולי לא זכור לה, אבל כשנסענו לרחובות לפני הבלאגן עם הפנצ'ר, היא באה לכפר סבא, הלכנו ביחד והוא רצה לבוא ואז היא ראתה אותו בבית, אם היא לא זכרה צריך לשאול אותה"** (עמ' 46).

המתלוננת נשאלה האם קרה מקרה בו הנאשם ביקש להיכנס לבית, היא לא הסכימה והוא נכנס בכוח, והשיבה בשלילה (עמ' 47). אז הופנתה להודעתה מיום 12.8.13 שם סיפרה שלפני כ-4 שבועות הגיע הנאשם לביתה, ביקש להיכנס והיא

לא הסכימה, אז הוא נכנס בכל זאת והיא יצאה מהבית. על כך השיבה המתלוננת "לא זוכרת", אך בהמשך הסבירה שהכניסה אותו בכל זאת לבית "בגלל הילדים, לא בגללי, בגלל מאיה, כל כך רוצה אותו, כל כך עושה בבית ספר שביתה ולא מדברת, אז הכנסתי אותו, מאז 4 שנים שהוא הפסיק לבוא לא רציתי שהוא יבוא לבית, רציתי שהוא יגיע רק דרך הרווחה אבל הוא לא מוכן" (עמ' 48).

10. המתלוננת הופנתה להודעת אחותה מיום 18.11.13 שם סיפרה על ארוע עליו לא סיפרה המתלוננת קודם לכן בהודעותיה, על בחור ניגרי שניגש, לכאורה, למתלוננת והיפנה כלפיה דברים גסים, המתלוננת גירשה אותו והוא אמר לה שהוא יודע מי היא והוא מכיר אותה. המתלוננת סיפרה לאחותה, לכאורה, שהניגרי הגיע אליה בגלל שהנאשם שלח אותו. המתלוננת נשאלה מדוע לא סיפרה על כך בהודעותיה במשטרה. לדבריה, הנאשם אמר לה "אני אהרוג אותך לבד, אף אחד לא יהרוג אותך... אני לא יודעת אם הוא שלח אותך, אבל תמיד היה אומר לי שיש לו חברים ניגרים, היה מדבר איתם כשהוא היה בבית בעבר, אז כל זה הזכרתי לה... לפני זה הייתי במשטרה ואחותי הזמינו אותה אז באותו זמן כאילו הניגרי הגיע לשם, אז אני סיפרתי לה בערב, היא נחקרה ראשונה במשטרה וסיפרה על זה, אח"כ הזמינו אותי ואני סיפרתי על זה" (עמ' 50-51). המתלוננת הופנתה לעובדה שהנאשם שוחרר ממעצרו ביום 7.11.13 והודעתה בנוגע לבחור הניגרי נמסרה ביום 19.11.13 שם נשאלה אם מאז שוחרר הנאשם נעשו נסיונות ליצור עמה קשר והיא השיבה בשלילה. רק לאחר שהופנתה להודעת אחותה לפיה בחור ניגרי הטריד אותה, השיבה שהמקרה אירע לפני שהנאשם נעצר וכי אחרי שחרורו ממעצר לא הגיע אליה אף אחד (עמ' 52). המתלוננת השיבה שכלל לא ידעה מתי הנאשם נעצר ומתי שוחרר והיא כלל לא יודעת אם הבחור הניגרי נשלח על ידו (עמ' 52).

המתלוננת נשאלה בנוגע לאיום מושא האישום השני והשיבה כי האיום הושמע "גם בטלפון וגם בפנים. הוא אמר את זה כמה פעמים". היא הסבירה שהסיבה לאיומים היתה כפולה - האחת, משום שלמתלוננת יש בית ורכב והנאשם טען שבמקום להסיע את הילדים היא נוסעת "למקומות אחרים", "לך טוב, אני ישן בחוץ"; השניה, רצונו של הנאשם לעבור לגור איתה ולקבל את כספי המזונות שהיא מקבלת מביטוח לאומי. הוא איים שיהפוך את רכבה, בין היתר, כי נסעה לבני משפחתה וסירבה לקחתו עמה (עמ' 52). משהופנתה המתלוננת לתרשומת מהרווחה שנערכה מפיה לפיה המתלוננת טענה שקיבלה רכב עקב חששה מהנאשם ועל מנת שיהיה לה קל יותר להתנייד, השיבה "זה לא נכון. אולי היא לא הבינה" (עמ' 53). המתלוננת סיפרה שמאז שחרורו של הנאשם ממעצר הוא לא משלם מזונות עבור הילדים למרות שעליו לשלם 2,000 ₪ בחודש. לדבריה, היא מקבלת סך של 1,000 ₪ לחודש מביטוח לאומי. היא הגישה נגד הנאשם תביעת מזונות עוד בשנת 2010. המתלוננת לא יכולה היתה לפנות להוצאה לפועל בענין זה משום שלנאשם אין כתובת מגורים קבועה (עמ' 54).

עו"ס מלי קליין

11. העדה משמשת כמנהלת מרכז לטיפול באלימות במשפחה בכפר-סבא מזה 16 שנים. הוצג לעדה מכתב שכתבה מיום 7.8.13, והיא הסבירה כי על פי תוכן המכתב ברור שהוא נכתב ביום 7.8.13 ואילו הפגישה עם המתלוננת נערכה ביום 6.8.13 (ולא כפי שנכתב בטעות בגוף המכתב, 7.7.13) (ההפניה מהרווחה התקבלה אצל העדה ביום 30.7.13) (עמ' 29-30).

העדה סיפרה שהמתלוננת הגיעה אליה לאחר הפניה של העו"ס המטפלת מהרווחה, איילת רודריגז, עם דיווח שמדובר

באשה בסיכון. לדברי המתלוננת, הנאשם אשר היה בעבר בן זוגה, נעלם מחייה לפני כ-4 שנים ולפתע הופיע בחייה, החל לשאול שאלות אודות הבת, אודות מקורות ההכנסה של המתלוננת ו"חשב שהיא מקבלת מגבר אחר וזה עורר בו קנאה", מאז החל להתקשר אליה בלילה לעיתים קרובות, עשרות טלפונים, ברמה של הטרדה (עמ' 32). המתלוננת הבהירה לו שאינה מעוניינת בקשר עמו, אך זה לא עזר. המתלוננת שיתפה את אחותה והביעה בפניה חששה והאחות "שמעה את מצוקתה ובאה מפתח תקוה והשאילה לה את המכונית שלה כדי שהיא תוכל להתנהל עם הילדים הקטנים והגדולים, הוא ראה את המכונית ושאל אם היא קנתה רכב, אני אדאג לכך שתתהפכי עם הרכב, זה ציטוט של המילים שלה אליי" (עמ' 32). עוד העידה העדה כי המתלוננת סיפרה לה שבמוצאי שבת היא שמעה פיצוץ, פתחה את התריסים וראתה מישהו בורח. בבוקר נכנסה לרכב וגילתה שהגלגל שלה מפונצ'ר מסכין, כלומר מישהו חיבל, היא הראתה תמונה של הגלגל המפונצ'ר בטלפון שלה. בחששה, הגישה תלונה במשטרה, החליפה את הטלפון הנייד שלה והחזירה את הרכב לאחותה (עמ' 32).

העדה התרשמה ממתלוננת שנמצאת בחרדה מאוד גדולה, וחששה מהנאשם שנמצא במצב "לא טוב" כשהגיע אליה - חסר בית, שותה, לא רוצה לומר היכן מתגורר, טען שנמצא באילת. הרושם היה שאין לו מה להפסיד. המתלוננת סיפרה שלא הסכימה שישוב להתגורר עמה. הוא שאל אותה בטלפון "אם תמותי מי יקבל את הדירה?" ומרוב פחד ערכה צוואה. הנאשם אמר לה שלא יהרוג אותה בעצמו, "יש לי שליחים". העדה סיפרה ש"כל הדברים האלה הביאו אותה למשטרה". היא העידה שהמתלוננת סיפרה לה שהמתינה בתחנת המשטרה כ-4 שעות (מ-11:00 עד 15:00) עד שגבו ממנה הודעה, "היא עמדה ללכת, התחילה לבכות ואז קיבלו אותה" (עמ' 32). המתלוננת אמרה לה שהיא באה להתלונן על משהו דחוף, שהיא בסיכון, והמשטרה דחתה אותה שוב ושוב, ואם יקרה לה משהו המשטרה תהיה אשמה. בעקבות כך, ראתה העדה לנכון לכתוב את המכתב למשטרה. העדה אף הציעה למתלוננת מקלט אך היא סירבה. הערכת המסוכנות שנעשתה למתלוננת בזמנו היתה גבוהה. לדברי העדה, המתלוננת היתה "מטושטשת" בפניה ונראתה לה "מאוד אמינה" (עמ' 33).

עו"ס אילת רודריגז

12. העדה שימשה עו"ס של המתלוננת, כיום מנהלת מחלקת רווחה בכפר-סבא. את המתלוננת מכירה העדה משנת 2007 ואז הסיוע היה כלכלי בעיקרו. בביקורי הבית הנאשם לא הופיע ולא נכח. את הנאשם ראתה העדה פעם אחת, לפני כ-8 שנים, והמתלוננת אמרה לה שהוא השתחרר ממאסר והגיע כדי לנסות ולהיעזר בה. היא פנתה לעדה על מנת שתנסה להסביר לו שהם כבר לא ביחד ושיפסיק להטרידה. הפגישה בין העדה והמתלוננת לנאשם ארך מספר דקות, הוא ישב והאזין, לא תקשר כל כך, והמפגש הסתיים מבלי להניב פרי ולא היה לו המשך (עמ' 34).

לפני כ-3 שנים שנים, דהיינו בשנת 2013, ביקש בית הספר לערוך אבחון לבנם של המתלוננת והנאשם והעדה ניסתה ליצור קשר עם הנאשם על מנת לקבל הסכמתו. נסיונותיה להשיגו באמצעות הטלפון או בבית אמו בעפולה עלו בתווה ואפילו אמו לא ידעה היכן הוא נמצא. לאורך השנים "המתלוננת דיווחה שהוא נעלם וחוזר, נעלם וחוזר" (עמ' 34).

בשנת 2013 הגיעה המתלוננת מפוחדת ומבוהלת ואמרה שהוא מטריד אותה ומאיים עליה באמצעות הטלפון. עוד סיפרה שלילה אחד שמעה "בום" וגילתה שצמיגי גלגלי מכוניתה של אחותה נוקבו. היא הביעה חשש גדול מאוד. מאחר והאיומים היו ממשיים, הפנתה העדה את דברי המתלוננת לעו"ס מלי קליין, מנהלת המרכז לשלום המשפחה, על מנת שסייעו למתלוננת לקבל תמיכה וליווי (עמ' 35). לאחר שהעדה עיינה במסמכי הרווחה השיבה שהמתלוננת דיווחה שהנאשם מתקשר, מאיים, מטריד ומקלל. היא סיפרה שהיא חיה בפחד ומאוד חוששת ממנו. היא סיפרה שבזמן האחרון

הוא הגיע מספר פעמים במפתיע ונראה מוזנח ומעורער, שוחח עם הילדים אודות המתלוננת. סיפרה שהכניס את הילדה למצוקה בכך שאמר לה שהוא ישן ברחוב ושאין לו בית. בשל כך, הפעילה הילדה לחץ על המתלוננת לקבל אותו בביתה. המתלוננת סיפרה שהחליפה את מספר הטלפון שלה ושהיא חוששת לצאת מהבית בשעות הערב וחוששת לחייה (עמ' 35).

13. **בחקירה הנגדית**, השיבה העדה כי המכתב לעו"ס מלי קליין הוצא ביום 30.7.13 לאחר ששוחחה עם המתלוננת. המתלוננת היתה אצלה ביום 23.7.13; מיידית הועבר ממיל על תוכן השיחה לעו"ס קליין; ולאחר מכן, יצא מכתב מסודר ופורמאלי לעו"ס קליין ביום 30.7.13 (עמ' 36).

בחקירה הנגדית עלה שהעדה נפגשה בשנית עם המתלוננת ביום 21.10.13. למעשה, העדה אישרה שביום זה, ובפעם הראשונה, שמעה מהמתלוננת על ענין ניקוב הצמיגים ברכב ועל כן, לא כתבה על כך במיל שהועבר לעו"ס קליין לפני כן. עוד אישרה העדה כי גם על האיום המיוחס לנאשם באישום השני, לפיו אמר שיהפוך את המתלוננת עם רכבה וכו', לא שמעה ממנה במפגש מיום 23.7.13, אלא במפגש זה עלתה הדאגה המאוד גדולה שהוא איים שאם היא תתלונן במשטרה זה יהיה סופה ושהוא יעבור לגור אצלה ושהוא יודע לאן היא הולכת ומתי היא הולכת והוא יגיע אליה. לשאלת בית המשפט אישרה העדה כי המלל "איים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאמר לה אני יהפוך אותך עם הרכב... אשלח מישהו אחר שיעשה את זה..." - לא נרשם מפי המתלוננת בפגישתה מיום 23.7.13, ואם היתה אומרת דברים מהותיים כאלה בודאי היתה רושמת אותם (עמ' 37).

אחות המתלוננת, מ ב

14. העדה סיפרה שהמתלוננת הכירה את הנאשם בשנת 2007. בשנת 2013 היו להם מריבות סביב גניבת תכשיטים ודברים מביתה וכן, קללות כלפיה וכלפי הילדים (עמ' 12). לדבריה המתלוננת נהגה לספר לה, אך היא לא נכחה במקרה של אלימות מילולית (עמ' 13). העדה סיפרה שנתנה למתלוננת את רכבה מכיוון שלא עברה את מבחן הרישוי. הנאשם נהג להתקשר למתלוננת, לאיים עליה ואף "פינצ'ר" לה את הגלגלים. המתלוננת אף סיפרה לה שהנאשם נהג להתקשר אליה ולנתק את השיחה. לגבי התקר בגלגל - **"יש איזה דייר בבנין שלה שהוא אמר לה שזה הוא (הנאשם) אבל הוא לא רוצה להתעסק עם בית משפט והוא ראה אותו באזור של הבנין, אבל הוא לא ראה אותו מפנצ'ר אז סביר להניח שזה רק הוא יעשה את זה ולא מישהו אחר"** (עמ' 13). לדברי העדה המתלוננת סיפרה לה שהנאשם נהג לאיים עליה ש"אם אני לא אחיה בבית הזה, את לא תחיי בבית הזה, הבית הזה שלי... הוא היה מאיים עליה שאם היא תוציא אותו מהבית, אז הוא ישים קץ לחייה, וזה לא יהיה ישירות ממנו אלא הוא ישלח אנשים וככה הוא לא ייתפס... זה היה זוועתי... באותה תקופה זה היה ממש נורא" (עמ' 13). המתלוננת החליפה טלפון נייד על מנת להתמודד עם ההטרדות מצד הנאשם, אך הוא היה יוצר קשר עם הילדים ומשיג מהם את המספר החדש (עמ' 13).

15. **בחקירה הנגדית** הכחישה העדה דברי המתלוננת לפיהם קיבלה את הרכב מאחותה בשל חששה מהנאשם וטענה שאת הרכב מסרה למתלוננת "לפני שכל הדברים האלה התחילו" (עמ' 67, ש' 16). העדה סיפרה שראתה את הנאשם בבית המתלוננת לפני התקר בגלגל (עמ' 68). לאחר שהופנתה להודעתה מיום 18.11.13 שם אמרה "כשהוא היה בבית אני לא הייתי בבית אבל היא סיפרה לי שהילדים נהנים שם", ולאחר שהופנתה לחקירתה הראשית שם אמרה "לא שהייתי נוכחת במקרה של אלימות מילולית", השיבה - **"אני אומרת לך שראיתי אותו פעם אחת לפני המקרה"**

של הפינצ'ור של הרכב, ראיתי אותו בבית שלה... וזה זכור לי בוודאות כי נסענו מהבית שלה" (עמ' 69). העדה נשאלה מדוע הוסיפה פרטים לרעת הנאשם שלא בא זכרם בהודעות המתלוננת ובחקירתה בבית המשפט, למשל ענין גניבת התכשיטים והדברים מהבית, העובדה שאמר לה שירצח אותה אם תהיה עם גבר אחר - על כך השיבה העדה שהדברים נאמרו מפי המתלוננת ויתכן שלא נרשמו (עמ' 71). העדה הכחישה ששמעה את הנאשם מאיים על המתלוננת למרות שהמתלוננת אמרה שהאחות "ראתה אותו ושמעה" (עמ' 43, ש' 27), אך הסבירה **שיתכן שהמתלוננת התכוונה ליום בו נסעו מביתה לאחר שהנאשם הגיע** (עמ' 72).

לגבי עירוב השכן כעד ראיה בענין התקר בגלגל, השיבה העדה כי המתלוננת אמרה לה שהשכן אמר **"שהוא לא רוצה להתערב בתיק"**, אך העדה חשה חובה לספר על כך למשטרה (עמ' 73).

החוקר רס"מ דודי לוי

16. העד נחקר על ידי ב"כ הנאשם באשר למחדלי חקירה נטענים - לשאלה האם זה תקין מבחינה חקירתית שגובה הודעת המתלוננת נתן לה להעתיק מתוך הטלפון הנייד שלה את שעות השיחות ומספריהן שלכאורה התקשר אליה הנאשם, השיב העד כי יש לשאול את החוקר בעצמו (עמ' 58); לשאלה מדוע לא ביצעה המשטרה את צווי נתוני התקשורת שנחתמו, לבקשתה, על ידי בית המשפט, השיב העד כי כנראה לא היה אישור ביצוע ממחלקת הסיגינט (עמ' 59), ולאחר עיון בצווים השיב "אין לי תשובה" (עמ' 60, ש' 11); לשאלה מדוע לא נעשה נסיון לאתר מצלמות אבטחה בחניון בית המתלוננת במועד הרלוונטי לגרימת החתך בצמיג רכבה, השיב "לפי מה שאתה אומר זה די הגיוני, אני לא יודע להגיד לך עכשיו אם היה מקום ללכת לבדוק מצלמות או לא, אך זה הגיוני" (עמ' 61); לשאלה אם לא נכון היה לבדוק טביעות אצבע על גלגל המכונית שהיה בו תקר או לשולחו לבדיקת בוחן תנועה, השיב העד כי אם התקר נגרם ממסמר או סכין "זה פחות רלוונטי", מה גם שמחשבונית התיקון עולה כי מדובר בחתך (עמ' 61); לשאלה אם לא נכון היה לבדוק עם השכנים בבית המתלוננת אם ראו את הנאשם בבנין במועד הרלוונטי לכתב האישום, השיב העד "זה משהו שבאמת צריך לבדוק". לאחר עיון במזכרים בתיק השיב עד שלא נעשה נסיון כזה, אם כי בוצעה שיחת טלפון לשכן איציק, אשר אמר שלא ראה את הנאשם (עמ' 62-63); לשאלה מדוע לא נבדק אם קיימות מצלמות אבטחה במקום עבודתה על מנת לאמת את דבריה בענין הבחור הניגרי שהגיע למקום עבודתה והטריד אותה שם, השיב העד "היה מקום לבדוק" (עמ' 63); ולשאלה מדוע לא נערך עימות בין המתלוננת לבין הנאשם השיב העד "99.9% מהעימותים שבוצעו ונכחתי בהם והסתכלתי לא העלו שום דבר" (עמ' 63).

גירסת הנאשם

17. בהודעתו במשטרה מיום 6.11.13 (ת/2) טען הנאשם כי **מזה 3 שנים הוא לא גר עם המתלוננת ואף לא ראה את הילדים**. בעבר שימש כנהג משאית ואולם מזה למעלה משנה אינו עובד. לדבריו, הוא אינו גר בכתובת קבועה. הוא לן בבית אמו בעפולה, בבית אחותו בפרדס חנה או אצל אחותו ברחובות. הוא נמנע מלהגיע עד כה לחקירה משום שלא ידע, אין לו טלפון והוא לא גר בכתובת קבועה. לדבריו, **הוא לא מסוכסך עם המתלוננת**. את הילדים הוא רואה בצהרון בכפר סבא, מדי פעם, "לא כל יום חמישי". הנאשם אישר כי **הוא מחזיק בטלפון מסוג "טוקמן"**, אך **לא הביא אותו לחקירה** וכעת אין לו טלפון. **הוא לא זכר לומר את מספר הטלפון שלו**. הנאשם הכחיש כי שוחח עם המתלוננת בטלפון או שאיים עליה ואישר שיתכן ושוחח עם הילדים בבית באמצעות הטלפון. בפעם האחרונה עשה כן לפני כחצי שנה (דהיינו בחודש מאי 2013). **משנשאל מדוע שהמתלוננת תעליל עליו אם מסר כי הוא לא מסוכסך**

עמה, השיב "אני לא יודע, הייתי מת גם לדעת למה היא עשתה את זה". הנאשם הכחיש כי גרם לתקר בגלגל רכבה של המתלוננת או שקינא בה שברשותה רכב ואיים שיהפוך אותה יחד עם רכבה. הנאשם טען שהיה בבית המתלוננת בפעם האחרונה לפני "יותר משנתיים".

18. **בחקירה הראשית** הסתפק הנאשם בהפניה לחקירתו במשטרה ומשנשאל מדוע לדעתו תתלונן עליו המתלוננת השיב: **"אני לא יודע. אולי היא מתוסכלת מעצמה, אני לא בקשר איתה בכלל. אין לי מה להגיד לך, אני לא בקשר איתה".** משנשאל מדוע היא מתוסכלת מעצמה, השיב: **"לא יודע, אני צריך להיכנס לראש שלה, מאיפה אני יודע? יש לי חיים אחרים"** (עמ' 75).

19. **בחקירה הנגדית** השיב הנאשם שבזמן הרלוונטי לכתב האישום היה ברשותו טלפון נייד מסוג "טוקמן" שאת מספרו אינו זוכר ולא זכר גם בזמן החקירה (עמ' 75). לדברי הנאשם בשנת 2008 חזר לחיות עם המתלוננת אך הם "לא הסתדרו" ואז שוחח עם העו"ס ובשנת 2010, לאחר שנפרדו, שכר דירה בניר אליהו. לעפולה עבר בשנת 2012 ולא היה לו כל קשר עם המתלוננת (עמ' 77). ואז, בוקר בהיר אחד, בחודש נובמבר 2013, הגיעה המשטרה ועצרה אותו בגין איומים שמעולם לא הפנה כלפי המתלוננת. משנשאל על ידי בית המשפט אם היה טריגר להגשת התלונה, יוכח או ענין אחר שהצית זאת אצל המתלוננת, השיב **"לא, אני מנסה להבין ולא מצליח. מרץ 2012 עזבתי ומאז לא דיברנו"** (עמ' 77). הנאשם אישר כי הוא לא משלם למתלוננת מזונות וכי היא מקבלת קצבה מביטוח לאומי. הנאשם הכחיש שידע שאחות המתלוננת נתנה לה רכב לשימושה או שכעס על כך (עמ' 78). הנאשם נשאל מדוע לא התייצב לדיון ההוכחות שנקבע לו והשיב שלא קיבל זימון, זאת חרף העובדה שנכח בדיון בו נקבע המועד (עמ' 78-79). לאחר מכן טען ש"שכח" את מועד הדיון (עמ' 79).

דיון והכרעה

20. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, ולאחר שעיינתי בפרוטוקול הדיון ובמוצגים, אני קובע כי הוכח לפניי, מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, דהיינו איים על המתלוננת בשתי הזדמנויות, ביום 30.7.13 וכשבוע לפני כן, בכך שאמר לה ש"יפנצ'ר" לה את הרכב באופן שיגרום לה להתהפך ובכך שאמר לה שיהפוך אותה עם הרכב או ישלח מישהו אחר שיעשה זאת ושיהרוג אותה או ישלח שליח לעשות זאת.

21. הכרעתי זו מבוססת בראש ובראשונה על התרשמותי הבלתי אמצעית מהמתלוננת ומתן אמון מלא בדברי המתלוננת ובעדותה לפניי. כמו כן, הכרעתי מבוססת על מספר חיזוקים משמעותיים שנמצאו לגירסת המתלוננת, כגון: עדותה של עו"ס מלי קליין והתרשומת שערכה בזמן אמת מפי המתלוננת; עדותה של עו"ס איילת רודריגז והתרשומת שערכה בזמן אמת מפי המתלוננת; התרשמותן של השתיים ממצבה הנפשי של המתלוננת בעת שגוללה את סיפורה בפניהן; הערכת עו"ס מלי קליין כי המתלוננת נתונה בסיכון גבוה; עדותה של אחות המתלוננת; העובדה כי נקבע שהגלגל הקדמי ימני של רכב המתלוננת נוקב ו"ניזוק עקב דקירה" באופן שהצריך החלפת גלגל, להבדיל מתיקון תקר (1/ת).

מנגד, התרשמותי מהנאשם ומהתנהלותו באופן כללי היתה שלילית ולא נתתי כל אמון בדבריו. גירסתו לפיה בוקר בהיר אחד, כשלוש שנים לאחר שנפרד מהמתלוננת ולא יצר עמה כל קשר, וחרף העובדה שאין לו כל סכסוך עמה, היא

החליטה להתלונן עליו בגין איומים - היא גירסה מופרכת לחלוטין שאינה עולה בקנה אחד עם ההגיון והשכל הישר ועם הראיות שהצטברו כנגדו.

כמו כן, לא מצאתי שמחדלי החקירה עליהם הצביע הסניגור בסיכומיו פגעו בהגנת הנאשם או גרמו לו לעיוות דין. וביתר פירוט.

22. המתלוננת עשתה על"י רושם אמין ועדותה מהימנה על"י. מדובר במתלוננת דלה, אשר מתקשה לדבר באופן רצוף, חופשי ושוטף בשפה העברית, העברית אינה שגורה בפיה, ומכאן פערי שפה שניכרו במהלך עדותה ובהודעותיה אליהן הפנה הסניגור במהלך החקירה הנגדית (ההודעות לא הוגשו לצורך הצבעה על סתירות ולצורך בחינת הקשר הדברים). התרשמתי מאישה פשוטה, לא מתוחכמת, אשר מעוניינת לחיות את חייה בשקט ובשלווה ולגדל את ארבעת ילדיה. מהימנותה של המתלוננת מתחזקת מהעובדה שלא נמצאה ולו סיבה אחת מדוע תעליל המתלוננת עלילת שווא על הנאשם? הדברים נאמרים ביתר שאת לגבי התקופה בה הוגשה התלונה - הנאשם והמתלוננת היו פרודים מזה כ-3 שנים; לדברי הנאשם לא היה כל קשר בינו לבין המתלוננת; לדבריו, לא היה כל סכסוך בינו לבין המתלוננת; לדבריו הוא לא הגיע לביתה מזה כ-3 שנים - ולמרות זאת, מצאה המתלוננת להטריח עצמה, לגשת לתחנת המשטרה, להגיש תלונה מפורטת נגדו, לאחר מכן, מצאה לפנות לרשויות הרווחה ולספר את הסיפור באופן דומה - כל זאת ללא סיבה או מניע? גם לנאשם לא היתה תשובה מדוע תעשה כן המתלוננת, לבד מאמירה סתמית לפיה "אולי היא מתוסכלת מעצמה".

המתלוננת הסבירה, בהגיון רב, מדוע בהודעתה במשטרה לא פירטה, לפרטי פרטים, את כל המעשים ואת כל האמירות המיוחסות לנאשם. דבריה נמצאו מחוזקים בעדות עו"ס מלי קליין, ולפיהם היא נאלצה להמתין כ-4 שעות בתחנת המשטרה עד שהואיל חוקר לגבות ממנה תלונה. במהלך ההמתנה היא נלחצה מאוד ואף היתה אמורה לשוב לילדיה הקטינים בהם היא מטפלת. היות וכך, חלקים מהותיים וגדולים מגירסתה נשמטו מההודעה הראשונה במשטרה ומגירסתה בפני עו"ס אילת רודריגז. ואולם, בפגישה עם עו"ס מלי קליין, שנערכה מספר ימים לאחר הגשת התלונה במשטרה, סיפרה המתלוננת את עיקרי הדברים.

כאן המקום לציין, כי לא אחת, מתלוננות בעבירות של אלימות במשפחה, אשר עוברות מסכת של הטרדות ואיומים, אינן מצליחות להעביר לרשויות החקירה או לגורמי הרווחה את התמונה הראייתית המלאה וגירסאותיהן נמצאות חסרות או בעלות פערים כאלה ואחרים. על אחת כמה וכמה כשמדובר במתלוננות המגיעות ממגזרים כאלה ואחרים, או כאלה שהעברית אינה שגורה בפיהן, ובכלל מתלוננות הנתונות בפחד וחשש מפני מושא התלונה. התרשמתי שכזהו המקרה שלפניי.

המתלוננת סיפרה - כפי שציינה באזני העובדות הסוציאליות - כי הנאשם נעלם ושב לחייה, לפרקים. כך עשה גם במקרה שלפנינו. לאחר הפוגה בת מספר שנים, יצר קשר עם המתלוננת ובתה הקטינה והביע רצונו להגיע לבית המתלוננת, תוך שהוא מפעיל מניפולציה רגשית על בתם הקטינה. המתלוננת סיפרה שבתה הפעילה עליה לחץ לאפשר לו לבוא ולבקר בביתם. בלית ברירה, היא הסכימה לעשות כן, אך עמדה בסירובה לאפשר לנאשם לעבור להתגורר בביתה.

המתלוננת סיפרה - וגם כאן דבריה מתיישבים עם ההגיון הבריא והשכל הישר - שכאשר נוכח הנאשם לראות שהמתלוננת מגדלת את הילדים בבית משלה ומשנוכח לראות שברשותה רכב שניתן לה על ידי אחותה, בערה בו קנאתו והוא ביקש לחזור לביתה, זאת בין היתר, כשהוא פוזל אל עבר קצבת הביטוח הלאומי אותה מקבלת המתלוננת נוכח אי תשלום המזונות מצידו. כאשר מדובר בנאשם שהעיד על עצמו כי הוא חסר כתובת מגורים, ישן בכל לילה בבית אחר,

חסר עבודה ומובטל - הרי שגירסת המתלוננת מקבלת משנה תוקף של אמינות.

לדברי המתלוננת, כאמור, הטריגר העיקרי להתנהגותו האלימה של הנאשם כלפיה - לאחר שהבהירה לו שאינה מתכוונת לקבלו חזרה לביתה - היה הרכב שקיבלה מאחותה. לדבריה, לאחר שלא הסכימה להסיע את הנאשם לבית משפחה (לאזכרה של סבתה), החל הנאשם לאיים עליה בפגיעה בה וברכבה.

ואכן, לאחר זמן קצר, במוצאי שבת, שמעה רעש של חבלה מתחת לביתה ולמחרת גילתה שמאן דהוא גרם ל"פנצ'ר" בגלגל רכבה. על פי ת/1, מדובר בחבלה במזיד, דהיינו, אין מדובר בתקר רגיל, כי אם בנזק "**עקב דקירה**". נסיבות הפיצוץ ששמעה המתלוננת באישון ליל, תומכות אף הן בעובדה שלא מדובר בתקר רגיל, תוך כדי נסיעה, אלא בחבלה מכוונת. המתלוננת לא בחרה לשקר ולומר כי ראתה את הנאשם באותו לילה נמלט מתחת לביתה. היא סיפרה, בהגינות, כי פנתה לשכן (איציק אלון) ושאלה אם יש מצלמת אבטחה בחניון ורק לאחר ששאל לפרש הדבר והיא סיפרה לו, אמר לה שראה את הנאשם בסביבת הבית ועל כן, יתכן שהוא זה שביצע את המעשה. המתלוננת לא רצתה להסגיר את שמו של השכן למשטרה, על מנת לא "לסבכו" בחקירה ובמסירת עדות בבית המשפט, ואולם, אחותה היא זו שמסרה הפרטים למשטרה ו"סיבכה" את המתלוננת עם השכן. ואכן, על פי המזכר שנרשם, נראה שהשכן לא שש לשתף פעולה עם המשטרה ולא מעוניין להיות מעורב בענין ולמסור עדות, כפי ששכנים רבים ועדים רבים נוהגים לעשות במקרים דומים. העובדה שהמתלוננת לא סיפרה על מצלמת אבטחה שהיתה במקום אינה פוגמת במהימנותה, שכן ממילא הסתירה, מטעמים מוצדקים מבחינתה, את השיחה עם השכן, על מנת לא "להסגירו" והרי נושא מצלמת האבטחה עלה בשיחה עמו.

עוד בענין דומה, העידה המתלוננת כיצד לא רצתה לערב ו"לסבך" את דודתה ואחותה בענין שבינה לבין הנאשם ולמרות שסיפרה להם אודות מעשי הנאשם, סירבה למסור את פרטיהם למשטרה. לדבריה, אחותה נקראה לחקירה במשטרה היות והרכב רשום על שמה. גם כאן, לא ראיתי לייחס למתלוננת חוסר אמינות ונסיונה "לגונן" על דודתה ואחותה מפני חקירה משטרתית ומתן עדות בבית המשפט מובן, בנסיבות הענין.

עניינים אחרים אליהם הופנתה המתלוננת בחקירתה הנגדית, דוגמת האם קיבלה את הרכב מאחותה עקב חששה מהנאשם ורצונה להיות נידת; או האם נכחה האחות בבית בתקופה בה איים עליה הנאשם - זכו למענה (בענין הראשון הכחישה המתלוננת שאמרה זאת ואם כתבה זאת העו"ס, הרי שהבינה דבריה שלא כהלכה; בענין השני אחותה של המתלוננת אמרה שיתכן שנכחה בבית בעת שנסעו לאזכרת הסבתא ברחובות) - ואף אם נתגלו סתירות כאלה ואחרות בין גירסאות המתלוננת בין לבין עצמן, או בין לבין גירסת האחות, הרי שאין מדובר בסתירות היורדות לשורשו של ענין, ולזו גירסתה של המתלוננת איתן.

23. כאמור, בעדויותיהן ובדברים שכתבו עו"ס מלי קליין ועו"ס אילת רודריגז מפי המתלוננת בזמן אמת, מצאתי לראות חיזוק משמעותי לגירסת המתלוננת. למעשה, גירסת המתלוננת בפני עו"ס מלי קליין, מספר ימים לאחר הגשת התלונה במשטרה - תלונה שהמתלוננת הסבירה שמסרה "בחופזה" לאחר שהמתינה כ-4 שעות ונאלצה להזדרז על מנת לאסוף את ילדיה הקטינים - היא גירסה המבססת את האמור בכתב האישום. המתלוננת שטחה בפני עו"ס קליין את כל השתלשלות העניינים, מהרגע שצץ הנאשם מחדש בחייה לאחר מספר שנים של נתק; יצירת קשר מחדש עם בתו; היחשפותו לעובדה שקיבלה רכב מאחותה; התעניינותו במקורות הכנסתה; ההטרדות הטלפוניות והאיומים שהפנה כלפיה; העובדה שנאלצה להחליף מספר בטלפון הנייד; והמשך האיומים על חייה, בכך שיהפוך אותה עם רכבה ושישלח "שליחים" להרוג אותה. לכך יש להוסיף את מצבה הנפשי של המתלוננת ואת התרשמותה של העדה מכך שהיא נתונה

"בחרדה מאוד גדולה", עד כדי כך שהוצע לה לשהות במקלט.

גם לעו"ס אילת רודריגז סיפרה המתלוננת את עיקרי הדברים, כשבוע ימים לפני פגישתה עם עו"ס מלי קליין. אמנם המתלוננת לא סיפרה לפרטי פרטים את מעשיו של הנאשם, כפי שסיפרה בפירוט לעו"ס קליין, אך מדבריה עלה שהנאשם איים עליה שאם תתלונן עליו במשטרה זה יהיה סופה וכי בכוונתו לעבור לגור אצלה, וגם בכך חיזוק לעובדה שאויימה על ידי הנאשם.

24. כאמור, העובדה שבסמוך לאחר השמעת דברי האיום כלפי המתלוננת מצד הנאשם, נגרם לגלגל רכבה תקר שמקורו בדקירה, באופן שהצריך החלפת הגלגל כולו ולא תיקון שגרתי של תקר (1/ת) מהווה אף היא חיזוק לגירסת המתלוננת, שכן הנזק שנגרם לגלגל עולה בקנה אחד עם דברי האיום שהשמיע הנאשם (ש"פנצ'ר" את הרכב ושיגרום לה להתהפך עם הרכב) ומתיישב עם קנאותו של הנאשם למתלוננת שברשותה רכב.

25. גם עדותה של אחות המתלוננת מהווה חיזוק לגירסתה, אם כי חיזוק מוגבל וזאת נוכח פערים מסויימים שעלו בין גירסת המתלוננת לגירסת האחיות - כך למשל, העידה האחיות, באופן מוגזם, כי הנאשם נהג לגנוב תכשיטים ודברים מבית המתלוננת - אך המתלוננת לא העידה על כך; כך סיפרה האחיות שהנאשם איים על המתלוננת שירצח אותה אם תהיה עם גבר אחר, אך המתלוננת לא העידה על כך. למרות פערים אלה, התרשמתי שהמתלוננת אכן סיפרה לאחותה על מעשי הנאשם כלפיה בזמן אמת, אך האחיות הוסיפה פרטים ובחרה "לעבות" דברים מסויימים תוך השחרה מיותרת של הנאשם.

26. לסיכום, עדותה של המתלוננת מהימנה עליי. התרשמתי ממתלוננת שחוותה את האירועים עליהם העידה. לעובדה שלא פירטה גירסתה בהודעתה הראשונה במשטרה ניתן הסבר סביר ומניח את הדעת. לאחר מכן, בפני עו"ס קליין, לאחר שעיקרי הדברים נמסרו לעו"ס רודריגז, גוללה המתלוננת את גירסתה כמיוחס לנאשם בכתב האישום. חיזוק לדברי המתלוננת נמצא במצבה הנפשי, כעולה מעדויותיהן של עו"ס קליין ורודריגז, בקבלה אודות תיקון התקר בגלגל (1/ת) ובעיקרי עדות אחותה של המתלוננת, כמפורט לעיל.

27. **ומכאן לגירסת הנאשם** - כאמור, גירסת הנאשם אינה אמינה עליי ולמעשה, דבריו מהווים חיזוק וסיוע לגירסת המתלוננת. אין כל הגיון בכך שהמתלוננת - לאחר נתק של למעלה מ-3 שנים - תבחר להתלונן על הנאשם ולהעליל עליו עלילה לפיה הוא מאיים עליה ומטריד אותה באמצעות הטלפון. גם לנאשם לא היה הסבר מדוע תבחר המתלוננת לעשות כן בנקודת זמן זו, דווקא. לעומת זאת, נתוניו של הנאשם, כפי שהוא העיד עליהם בעצמו, מחזקים את המסקנה שנקט באיומים כלפי המתלוננת. הנאשם העיד על עצמו כי באותה תקופה הוא היה מובטל ולא עבד; חסר בית; לא הביא עמו לחקירה את הטלפון הנייד שלו; לא זכר לומר את מספר הטלפון הנייד שלו; השתמש בטלפון מסוג "טוקמן" ללא רישום בעלות; מסר כי אינו מקפיד על קשר עם ילדיו - תחילה טען שלא ראה את הילדים שלוש שנים, ולאחר מכן שינה גירסה ואמר שמגיע לפעמים לצהרון, לא כל יום חמישי; הודה שלמעלה מ-4 שנים לא שילם מזונות לילדיו; הודה כי אין לו כל סכסוך עם המתלוננת ולא היה לו הסבר מדוע תבחר להעליל עליו עלילות ("אולי היא מתוסכלת מעצמה"); התנהלותו במהלך המשפט - ניתוק קשר עם סניגוריתו דאז ואי התייצבות להמשך משפטו למרות צווי הבאה שהוצאו כנגדו - גם הם מהווים חיזוק להתנהלותו השלילית ולאי כיבוד רשויות אכיפת החוק.

מכל אלה, בחרתי לבכר את גירסת המתלוננת על פני גירסתו המכחישה של הנאשם.

28. ב"כ הנאשם הפנה למחדלי חקירה וטען כי יש לייחס להם משקל רב לחובת המאשימה. בחנתי טענותיו ואף שאני סבור כי החקירה בעניינו של הנאשם לא היתה "מושלמת" והיה מקום לחקירה מקיפה יותר, אני סבור שאין במחדלי החקירה כדי לפגוע בהגנת הנאשם או לגרום לו עיוות דין.

באשר לאי הוצאת נתוני תקשורת - ראשית, מהבדיקה המשטרית עולה שהטלפון ממנו התקשרו למתלוננת הוא "prepaid talkman" (כפי שהעיד הנאשם שהחזיק) וככזה פרטי המחזיק בו אינם רשומים בחברות הסלולר; שנית, מהבדיקה אף עלה כי במערכת המשטרית הממוחשבת ("מצפן") לא אותר כל מספר טלפון של הנאשם. במצב דברים זה, כאשר לא נתפס טלפון ברשות הנאשם בעת עיכובו והוא לא מסר את מספר הטלפון בו החזיק באותה עת, הוצאת נתוני תקשורת לא היו מועילים לברר זהות המתקשר ואיכון לליל גרימת התקר ברכבה של המתלוננת לא היה מפרך או מאשש המצאות הנאשם במקום.

באשר לרישום מספר הפעמים שהתקשר הנאשם על ידי המתלוננת - אכן, על מנת לבדוק את מספר הפעמים המדוי שהתקשר הנאשם למתלוננת היה על המשטרה להוציא פלט שיחות ולא להסתמך על רישומי המתלוננת בעת חקירתה. ואולם, לא קם חשש שהמתלוננת תשקר בנקודה זו, שעה שחוקר יושב מולה ובכל רגע נתון יכול היה לבדוק בעצמו הנתונים בטלפון שהחזיקה. מכאן, שגם במחדל זה לא היה כדי לפגוע בהגנת הנאשם. למעלה מן הנדרש, יצוין שהנאשם יכול היה להוציא פלט שיחות בעצמו במהלך ניהול ההוכחות על מנת להפריך גירסת המתלוננת, אך הוא בחר שלא לעשות כן.

באשר לאי גביית הודעה מהשכן איציק אלון - המתלוננת סיפרה שהשכן ביקש שלא לערבו בתיק, ואכן, מזכר שנערך בעקבות שיחה עמו אישש זאת. לגבי חקירת שכנים אחרים, אכן היה על המשטרה לנסות ולגבות הודעות מהשכנים, ואולם, אף אם היו אומרים השכנים שלא הבחינו בנאשם באותה התקופה, עדיין לא היה בכך, בהכרח, כדי לסתור גירסת המתלוננת.

באשר לחוות דעת בוחן תנועה לענין התקר בצמיג והוצאת טביעות אצבע - נוכח העובדה שמדובר בתקר בגלגל (גומי) נראה שמיצוי טביעות אצבע לא היה מועיל; באשר לאופי התקר, המתלוננת העידה שבעל המוסך הבהיר שמדובר בחתך בגלגל ולא בתקר ממסמר; הקבלה **1/ת** מעידה על נזק "עקב דקירה" ועל החלפת גלגל ולא תיקון תקר. וממילא, לא יוחסה לנאשם עבירה של היזק לרכוש בזדון.

באשר להיעדר בדיקת מצלמות אבטחה בחנין המתלוננת - אכן היה על המשטרה לבדוק את מצלמות האבטחה, אולם גם מחדל זה לא פגע בהגנת הנאשם שכן אף אם היה נצפה אדם אחר במצלמת האבטחה, היה הדבר מתיישב עם אופי איומיו של הנאשם, לפיהם ישלח אחרים לפגוע במתלוננת.

מכל האמור לעיל, סבורני שמחדלי החקירה לא פגעו בהגנת הנאשם ולא גרמו לו עיוות דין.

סוף דבר

29. לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בשתי עבירות איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין,

כמיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"א תמוז תשע"ז, 05 יולי 2017, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד מוטי חבה, הנאשם ובא-כוחו.